

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum quis extra charitatem existens possit satisfacere de peccatis ante
contritis? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

ni satisfaceret, qui pro alapa ei data, se ei proster-

ret, & aliam similem daret.
Ad primum ergo dicendum, quod quia peccata non habent connexionem ad inuicem in aliquo vno vnus potest quis incurrere sine alio. Sed vnus, idem est secundum quod omnia peccata remittuntur: & ideo remissiones diuersorum peccatorum connexæ sunt; & ideo de vno sine alio, satisfactio non potest.

Ad secundum dicendum, quod in obligatione debiti non est nisi inæqualitas iustitiæ opposita, quæ vnus rem alterius habet: & ideo ad restitutionem non exigitur, nisi quod restituatur æqualitas iustitiæ, quod quidem potest fieri de vno debito & non de alio. Sed vbi est offensa, ibi est inæqualitas, non tantum iustitiæ opposita, sed etiam amicitie: & ad hoc quod per satisfactionem offensa tollatur, non solum oportet, quod æqualitas iustitiæ restituatur per recompensationem æqualis pœnæ, sed etiam restituatur amicitie æqualitas: quod non potest, si dum aliquid est quod amicitiam impediatur.

Ad tertium dicendum, quod vnus peccatum pondere ad aliud trahit, vt Gregor. dicit *. Et qui vnus peccatum retinet, non sufficienter satisfacit alterius peccati excidit.

ARTIC. II.

Vtrum aliquis de illis peccatis quæ sibi per contritionem dimissa fuerunt, satisfacere possit, extra charitatem existens?

li. 25. moral. c. 2. et homil. 11. in Ezech.

55

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod de omnibus peccatis contritus fuit prius, & postea in peccatum incidit, de alijs peccatis quæ per contritionem dimissa fuerunt, satisfacere potest extra charitatem existens. Dixit enim Daniel Nabuchodonosor. Dan. 4. Peccata tua elemosynis redimantur. Sed ipse adhuc peccator erat, quod sequens peccatum monstrat. Ergo potest in peccato existens satisfacere.

¶ 2 Præterea, Nemo scit verum amore, an odium dignum

dignus sit, Ecclesiast. 9. Si ergo non possit fieri satisfactio nisi ab eo qui est in charitate, nullus sciret se satisfecisse. Et hoc est inconueniens.

¶ 3 Præterea, Ex intentione quam homo habet in principio actus, totus actus informatur. Sed peccator quando penitentiam inchoauit, in charitate erat. Ergo tota satisfactio sequens, ex illa charitate intentionem informantē efficaciam habebit.

¶ 4 Præterea, Satisfactio consistit in quadam adæquatione culpæ ad penam. Sed talis adæquatio penæ potest etiam fieri in eo qui charitatem non habet. Ergo, &c.

SED contra, Prouerb. 10. Vniuersa delicta operit charitas. Sed satisfactionis virtus est delere delicta. Ergo sine charitate non habet suam virtutem.

¶ Præterea, Præcipuum opus in satisfactione est elemosyna. Sed elemosyna extra charitatem facta non valet, vt patet primæ Corinth. 13. Si distribuero in cibos pauperum, &c. Ergo nec satisfactio aliqua est cum peccato mortali.

RESPONDEO dicendum, quod quidam dixerunt, quod postquam omnia peccata per præcedentē contritionem remissa sunt: si aliquis ante satisfactionem peccatum deciderit, & in peccato existens satisfaciat, satisfactio talis ei valeat; ita quod si in peccato moreretur, in inferno de illis peccatis non puniretur. Sed hoc non potest esse: quia in satisfactione oportet quod amicitia restituta, etiam iustitiæ æqualitas restituatur, cuius contrarium amicitiam tollit: vt Philosophus in 9. Ethic. * dicit. Æqualitas autem in satisfactione ad Deum, non est secundum æquivalentiam, sed magis secundum acceptationem ipsius: & ideo oportet, etiam si iam offensa sit dimissa per præcedentē contritionem, quod opera satisfactoria sint Deo accepta, quod dat eis charitas: & ideo sine charitate opera facta non sunt satisfactoria.

*lib. 9. ex
c. 4 à me
dio.*

Ad primum ergo dicendum, quod consilium Danielis intelligitur, quod à peccato cessaret & penitenter;

teret; & sic per eleemosynas satisfaceret.

Ad secundum dicendum, quod sicut homo nescit pro certo utrum charitatem habuerit in satisfactione, vel habeat: ita etiam nescit pro certo utrum penitentiam sibi satisfecerit. Et ideo dicitur Eccles. 5. De proposito peccato, noli esse sine metu. Nec tamen exigat quod propter hunc metum homo satisfactionem completam iteret, si conscientiam peccati mortalis non habeat: quamvis enim penam non expiet per hunc modi satisfactionem, tamen non incurrit reatum satisfactionis ex satisfactione neglecta: sicut nec ille qui accedit ad Eucharistiam sine conscientia peccati mortalis, cui subiaceret, reatum indignæ sumptionis incurrit.

Ad tertium dicendum, quod intentio illa impropria est per peccatum sequens: & ideo non datur aliquam operibus post peccatum factis.

Ad quartum dicendum, quod non potest fieri æquatio sufficiens, nec secundum diuinam accommodationem, nec secundum æquivalentiam: & ideo illa non sequitur.

ARTIC. III.

Utrum homini, postquam charitatem habuerit, valere incipiat satisfactio præcedens?

38

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod postquam homo charitatem habuerit, valere incipiat satisfactio præcedens. Quia super illud Lucae 11. Si attenuatus frater tuus, &c. dicitur glossa, quod frater bonæ conversationis debent computari ex eo tempore quo peccauit. Sed non computarentur, nisi illi satisfactionem efficaciam acciperent ex charitate sequenti. Et post charitatem recuperatam valere incipiunt.

* glos. in
1. cor. 13.
sup. illud
Computa-
bitur fru-
ctus ex eo
tempore.

¶ 2. Præterea, sicut efficacia satisfactionis non receditur per peccatum, ita efficacia Baptismi impeditur per fictionem. Sed baptismus incipit valere recedente fictione.

* 3. p. q.
69. ar. 9.
c. 10.

¶ 3. Præterea, si alicui pro peccatis committitur iuncta fuerint ieiunia, & in peccatum cadens peccaverit, non iniungitur, cum iterum confiteretur, nisi ieiunia.